

Arrest

nr. 167 595 van 13 mei 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: 1.X
2.X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 10 april 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 25 februari 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat P. VANCRAEYNEST verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partijen dienen op 5 maart 2012 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 25 februari 2013 wordt de onder punt 1.1. bedoelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"(...) Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 05.03.2012 bij onze diensten werd ingediend door:

(...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 21/02/2012 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn. Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijk of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 3 van het EVRM niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011, Yoh- Ekale Mwanje t. België, §§ 81-85; EHRM, Decision, 24 mei 2012 E.Q. t Italie, nr. 34724/10, §§, 34-38', EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42)

Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9 ter Vw. is bijgevolg niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9 §1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten.

Uit de vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(-en) waaraan betrokkene lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift blijkt bijgevolg dat betrokkene kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn teven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het EHRM de schendingen van art. 2 EVRM (recht op leven) en art. 3 EVRM onlosmakelijk verbonden acht. Indien er immers geen onmenselijke of vernederende behandeling kan worden vastgesteld, wordt wegens deze samenhang een eventuele schending van het recht op leven of fysieke integriteit niet verder onderzocht, gelet op de redenering die het EHRM op systematische wijze aan deze artikels toekent (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, § 86; EHRM, 2 mei 1997, D. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 58-59; EHRM, Decision, 29 juni 2004, Salkic e.a. t. Verenigd Koninkrijk; EHRM, Decision, 7 juni 2011, Anam t. Verenigd Koninkrijk)

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.

Betreffende het standaard medisch getuigschrift opgesteld door Pr. Rvszard Pobikrowski dd. 15.11.2011:

Artikel 9ter §3 - 3° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS

06.02.2012); het standaard medisch getuigschrift beantwoordt niet aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid.

Inderdaad maakt betrokkene in zijn aanvraag 9ter een standaard medisch getuigschrift over gedateerd op 15.11.2011. De aanvraag werd echter ingediend op 05.03.2012, dus na de invoegintreding op 16.02.2012 van de wet van 08.01.2012, en kan bijgevolg niet anders dan onontvankelijk worden verklaard overeenkomstig art 9ter §1, 4e lid en art 9ter §3-3° van de wet van 15.12.1980, gezien het standaard medisch getuigschrift ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de aanvraag. Aangezien alle ontvankelijkheidsvoorwaarden dienen vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden {Arrest 214.351 RvS d.d. 30.06.2011). (...)"

1.3. Op 25 februari 2013 wordt de verzoekende partijen tevens het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) gegeven. Dit zijn de tweede en derde bestreden beslissing, die luiden als volgt:

"(...) En exécution de la décision de In uitvoering van de beslissing van C., T., Attaché C. T. Attaché, délégué de la Secrétaire d'État à l'Asile et la Migration, Il est enjoint à la nommée: gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie wordt aan de genaamde:

(..)

De quitter le territoire de la Belgique, ainsi que les territoires des États suivants au plus tard dans les 30 jours de la notification:

Het bevel gegeven, om ten faatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals de grondgebieden van de volgende Staten;

Allemagne, Autriche, Danemark, Espagne, Estonie, Finlande, France, Grèce, Hongrie, Islande, Italie, Lettonie, Liechtenstein, Lituanie, Luxembourg, Malte, Norvège, Pays-Bas, Pologne, Portugal, Slovénie, Slovaquie, Suède, Suisse et Tchèque1 sauf s'elle possède les documents requis pour s'y rendre2, Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, Usland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië , tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

En vertu de l'article 7, alinéa 1er, de la loi du 15 décembre 1980 précitée:

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

2* il demeure dans le Royaume au-delà du délai fixé conformément à l'article 6, ou ne peut apporter la preuve que ce délai n'est pas dépassé,

2* hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

Bruxelles - Brussel, le 25.02.2013. (...)"

"(...) En exécution de la décision de In uitvoering van de beslissing van C., T., Attaché C. T. Attaché, délégué de la Secrétaire d'État à l'Asile et la Migration, Il est enjoint au nommé: gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie wordt aan de genaamde:

(..)

De quitter le territoire de la Belgique, ainsi que les territoires des États suivants au plus tard dans les 30 jours de la notification:

Het bevel gegevent om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals de grondgebieden van de volgende Staten;

Allemagne, Autriche, Danemark, Espagne, Estonie, Finlande, France, Grèce, Hongrie, Islande, Italie, Lettonie, Liechtenstein, Lituanie, Luxembourg, Malte, Norvège, Pays-Bas, Pologne, Portugal, Slovénie, Slovaquie, Suède, Suisse et Tchèque sauf s'il possède les documents requis pour s'y rendre .

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië , tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven .

En vertu de l'article 7, alinéa 1er, de la loi du 15 décembre 1980 précitée:

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980 :

2° il demeure dans le Royaume au-delà du délai fixé conformément à l'article 6, ou ne peut apporter la preuve que ce délai n'est pas dépassé.

2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd. (...)"

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De Raad wijst erop dat degene die op de rechter een beroep doet, in het belang van een goede rechtsbedeling, voor elke vordering een afzonderlijk geding moet aanspannen om zo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (RvS 14 september 1984, nr. 24.635). Het komt daarbij uitsluitend toe aan de rechter te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627). Het is hierbij aangewezen dat een verzoekende partij die verschillende administratieve rechtshandelingen aanvecht in één inleidende akte, in dit verzoekschrift aangeeft waarom naar haar mening die verschillende handelingen in één verzoekschrift kunnen worden bestreden (RvS 21 oktober 2005, nr. 150.507).

De eisen van een goede rechtsbedeling worden miskend wanneer een beroep verscheidene onderwerpen heeft waarop onderscheiden wettelijke en reglementaire bepalingen toepasselijk zijn, of die op verschillende feitelijke gegevens steunen, en zo afzonderlijke onderzoeken en debatten noodzakelijk maken. Er moet dus een stellig verband bestaan tussen de bestreden akten, ook wat de feitelijke gegevens betreft, en het belang van een goede rechtsbedeling moet vereisen dat die handelingen in eenzelfde geding worden onderzocht (RvS 23 december 1980, nr. 20.835).

Wanneer er onvoldoende samenhang bestaat tussen de beslissingen die samen in één enkel verzoekschrift worden aangevochten, wordt in de regel alleen het beroep ontvankelijk verklaard ten aanzien van de akte die eerst wordt vermeld in het verzoekschrift. Wanneer echter de bestreden rechtshandelingen een verschillend belang voor de verzoekende partij vertonen, zal het beroep geacht worden tegen de belangrijkste beslissing of het voornaamste onderwerp te zijn gericht (RvS 19 september 2005, nr. 149.014; RvS 12 september 2005, nr. 148.753, RvS 25 juni 1998, nr. 74.614, RvS 30 oktober 1996, nr. 62.871, RvS 5 januari 1993, nr. 41.514; R. STEVENS, 10. De Raad van State, 1. Afdeling bestuursrechtspraak, Brugge, die Keure, 2007, 65-71).

De verzoekende partijen vragen in hun verzoekschrift om de nietigverklaring van drie onderscheiden beslissingen, met name:

- de beslissing van de gemachtigde van 25 februari 2013 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt,
- de twee beslissingen van de gemachtigde houdende een bevel om het grondgebied te verlaten van dezelfde datum.

Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partijen in het verzoekschrift geen enkele verantwoording geven voor het gegeven dat zij de eerste bestreden beslissing enerzijds en de tweede en derde bestreden beslissing anderzijds in één verzoekschrift bestrijden.

In casu is de Raad van oordeel dat de thans voorliggende eerste bestreden beslissing enerzijds en de tweede en derde bestreden beslissing anderzijds niet van die aard zijn dat het aangewezen is dat ze samen worden behandeld om tegenspraak tussen rechterlijke beslissingen te voorkomen of ter voldoening van de eisen van de goede rechtsbedeling.

Ter terechtzitting van 29 april 2016 wordt de kwestie van de samenhang van de onderscheiden bestreden beslissingen in het debat gebracht. De advocaat van de verzoekende partijen verwijst naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zonder nadere duiding waarin de samenhang wel werd aanvaard en stelt dat de afwijzing van de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en terugkeer naar het herkomstland een onmenselijke behandeling uitmaakt.

Hiermee tonen de verzoekende partijen de samenhang tussen de eerste bestreden beslissing enerzijds en de tweede en derde bestreden beslissing anderzijds niet aan. Er wordt op gewezen dat de eerste bestreden beslissing enerzijds en de tweede en derde bestreden beslissing anderzijds op grond van een andere juridische en feitelijke basis werden genomen. De Raad wijst er verder op dat de eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat de rechtsgeldigheid van de tweede en derde bestreden beslissing in het gedrang komt. De nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing leidt immers niet tot de vaststelling dat de verzoekende partijen tot enig verblijf zouden zijn gemachtigd of toegelaten en dat de motieven die aan de basis liggen van de bevelen om het grondgebied te verlaten kaduuk worden. Ook in omgekeerde zin heeft de nietigverklaring van de tweede en derde bestreden beslissing geen impact op de rechtsgeldigheid van de eerste bestreden beslissing.

In casu is de Raad dan ook van oordeel dat met één verzoekschrift verschillende beroepen werden ingesteld welke een afzonderlijk onderzoek vergen.

Er is geen sprake van een verknochtheid tussen de eerste bestreden beslissing enerzijds en de tweede en derde bestreden beslissing anderzijds.

Dienvolgens kan het beroep enkel ontvankelijk verklaard worden ofwel voor de eerste bestreden beslissing, met name de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt, ofwel voor de belangrijkste bestreden beslissing. Nu de advocaat van de verzoekende partijen ter terechtzitting de onontvankelijkheidsbeslissing op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet als voornaamste beslissing aanduidt, wordt zodoende geopteerd voor de ontvankelijkheid van het beroep voor de beslissing die door de verzoekende partijen als eerste bestreden beslissing werd aangeduid, met name de onontvankelijkheidsbeslissing inzake artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 25 februari 2013.

Gelet op de vaststelling dat er geen samenhang bestaat tussen de eerste bestreden beslissing enerzijds en de tweede en derde bestreden beslissing anderzijds, wordt het beroep enkel ontvankelijk verklaard ten aanzien van de eerste bestreden beslissing.

Het beroep is onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de tweede en derde bestreden beslissing, namelijk de beslissingen waarbij verzoekende partijen het bevel wordt gegeven het grondgebied te verlaten.

3. Onderzoek van het beroep met betrekking tot de onontvankelijkheidsbeslissing op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet

3.1.1. In een eerste middel betogen de verzoekende partijen als volgt:

“(…) Overwegende dat de verzoeker een middel neemt van de schending van artikel 4 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 tot bepaling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van artikels 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, het principe van goed bestuur, art 62 en 9 ter van de wet van 15 december 1980 alsook van de duidelijke beoordelingsvergissing.

Overwegende dat de tegenpartij acht dat het verzoek tot machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de verzoekers onontvankelijk is omdat volgens haar arts-adviseur « uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d 21/02/2012 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit ».

Dat het verzoek 9ter ingediend werd wegens psychologische, en fysiologische problemen.

Dat de tegenpartij deze problemen niet betwist.

Dat artikel 4 van bovenvermeld koninklijk besluit uitdrukkelijk bepaalt dat alvorens over artikel 9ter te beslissen, de ambtenaar-geneesheer een bijkomend advies kan vragen aan een gespecialiseerde deskundige.

Dat de bestreden beslissing gebaseerd is op het heel beknopte verslag van de arts Louis LIESENBORGHS.

Dat bij de lezing van de beslissing en van het medische verslag, het onbekend is of deze laatste deskundige is en welke hoedanigheid deze heeft.

Dat dit des te nadeliger is dat de kwestie betrekking heeft op het leven en fysieke integriteit van de verzoeker.

Dat deze geneesheer dan ook geen uitvoerig advies kon geven voor elk probleem van de verzoeker.

Dat de verzoeker dus gerechtigd was te vragen dat bij het onderzoek van zijn dossier door een andere arts verzocht door de tegenpartij, deze arts ook deskundige is.

Dat deze eis des te noodzakelijker was dat deze geneesheer een tegenstrijdige opinie heeft met de opinie van de artsen van de verzoeker.

Dat de voorgestelde medische attesten luiden dat deze laatste onder angst-depressief syndroom met ernst van 7/10" lijdt.

Dat Dr POBIKROWSKI acht dat het verdere verloop ongunstig is.

Dat de medische adviezen dus duidelijk tegenstrijdig zijn.

Dat het nuttig zou zijn geweest het dossier van de verzoeker voor te leggen aan een deskundige.

Dat wij niet weten waarom de tegenpartij niet nuttig achtte meerdere deskundigen te verzoeken.

Dat de rechtspraak van de Raad van State echter duidelijk is: "In het bezit van een nauwkeurig medisch attest van een deskundige, zou de Belgische Staat ertoe aangezet moeten worden tot nauwkeurig onderzoek door eventueel het advies van een onafhankelijke deskundige te vragen. De Belgische Staat mocht de bestreden handeling staven enkel door de besluiten van zijn arts en zodoende nalaat alle nodige onderzoeken uit te voeren om wetens en willens te kunnen oordelen" (RvS 91709 dd 19 december 2000).

Dat deze rechtspraak ook in andere arresten aanwezig is, zoals arrest nr 111.609 van 16 oktober 2002 of arrest nr 119281 van 12 mei 2003.

Dat de Raad van State weliswaar herinnert in recente arresten dat de arts van de tegenpartij niet wettelijk verplicht was een specialist te vorderen, maar het is duidelijk dat de verplichting wel is in twee bepaalde gevallen, ni wanneer een specialist het attest van de verzoeker getekend heeft en dat, bij de Dienst, het antwoord niet van een specialist komt en wanneer de ambtenaar-geneesheer de beschouwingen van de arts van de verzoeker openlijk tegensprekt. (...)"

3.1.2. De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken.

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag ervan, met name artikel 9ter, §3-4° van de vreemdelingenwet, en naar het feit dat de arts-adviseur op 21 februari 2012 een medisch advies heeft gegeven waaruit blijkt dat de ziekte van eerste verzoekende partij kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een verblijfsmachtiging.

Een motivering door verwijzing naar het uitgebrachte advies is in beginsel toegestaan. Deze werkwijze dient evenwel aan bepaalde voorwaarden te voldoen. Vooreerst moet de inhoud van de stukken waarnaar wordt verwezen aan de betrokkene ter kennis zijn gebracht. Bovendien moet het desbetreffende stuk zelf afdoende gemotiveerd zijn en moet het in de uiteindelijke beslissing worden bijgevalen door de verwerende partij (RvS 13 maart 2014, nr. 226.734, NV BAECK en JANSEN). Verzoekende partijen betwisten niet dat zij in het bezit werden gesteld van dit advies en tonen verder niet aan dat en om welke redenen de bestreden beslissing, samengelezen met het advies, niet zou voldoen aan de hierboven geschetste vereisten van de formele motiveringsplicht.

Er is dan ook voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

3.1.3. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen, die zich verzetten tegen de motieven van de bestreden beslissing, in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen.

3.1.4. Onderzoek naar de schending van de materiële motiveringsplicht vergt in casu onderzoek naar artikel 9ter van de vreemdelingenwet

Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.”

Deze laatste bepaling houdt duidelijk verschillende mogelijkheden in die onafhankelijk van elkaar moeten worden getoetst. De duidelijke bewoordingen van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet, waarin de verschillende mogelijkheden naast elkaar zijn geplaatst, vergen geen nadere interpretatie en laten geenszins toe te besluiten dat indien er geen reëel risico is voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene, er dan ook geen reëel risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst (cfr. RvS 19 juni 2013, nr. 223 961, RvS 28 november 2013, nrs. 225 632, 225 633 en RvS 16 oktober 2014, nr. 228.778). Het gaat om verschillende hypothesen waarvan de laatste losstaat van en verder gaat dan de voorziene hypothesen inzake een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit die de basisvereiste voor de toepassing van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) (cfr. RvS 28 november 2013, nrs. 225 632 en 225 633 en RvS, nr. 226 651 van 29 januari 2014) omvatten en de zogenaamde hoge drempel bepaald door de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM), die zich in se beperkt tot de gevallen waarin de aandoening een risico inhoudt voor het leven gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte.

Concreet houdt artikel 9ter van de vreemdelingenwet in dat er enerzijds gevallen zijn van een vreemdeling die actueel lijdt aan een levensbedreigende ziekte of aandoening die actueel een gevaar oplevert voor zijn fysieke integriteit, d.w.z. het ingeroepen risico voor het leven of een aantasting van de fysieke integriteit moet imminent aanwezig zijn en de vreemdeling is daardoor niet in staat om te reizen. Anderzijds is er het geval van de vreemdeling waarbij er actueel geen reëel risico is voor diens leven of fysieke integriteit en die dus in principe kan reizen maar die, indien er geen adequate behandeling voorhanden is voor zijn ziekte of aandoening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, het risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Ook al betreft het in dit laatste geval geen acute levensbedreigende ziekte, er is wel een zekere vorm van ernst vereist voor wat betreft de ingeroepen ziekte of aandoening (cfr. RvS, nrs.229.072 en 229.073 van 5 november 2014).

Bij arrest nr. 228.778 van 16 oktober 2014 heeft de Raad van State toegelicht waarom het artikel 9ter als een op zichzelf staand artikel moet worden opgevat, louter met verwijzing naar het intern recht en niet ten opzichte van een regel van afgeleid Europees recht, meer bepaald artikel 3 van het EVRM. Het arrest wijst op de klaarblijkelijke wens van de wetgever om die mogelijkheid om een machtiging tot verblijf te krijgen alleen voor ernstig zieke vreemdelingen te laten gelden.

De Raad van State verduidelijkt dat in twee gevallen een dergelijke machtiging tot verblijf kan worden toegekend:

- enerzijds wanneer een ziekte een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van de persoon - in welk geval zelfs niet overwogen wordt de vreemdeling te verwijderen - en
- anderzijds wanneer de ziekte weliswaar ernstig is maar niet a priori uitsluit dat de vreemdeling naar zijn land van herkomst wordt teruggeleid, terwijl er, doordat er in dat land geen adequate behandeling voorhanden is, een reëel gevaar bestaat dat de zieke een onmenselijke of vernederende behandeling moet ondergaan.

Tevens wordt er in voornoemd arrest op gewezen dat, sinds de wet van 8 januari 2012, de aanvraag tot verblijf niet-ontvankelijk kan worden verklaard indien de aangevoerde ziekte kennelijk niet ernstig is in de zin van de twee voornoemde gevallen, ongeacht of in het land van herkomst toegankelijke zorgverlening bestaat.

In casu steunt de bestreden beslissing op het volgende advies van de arts-adviseur van 21 februari 2013:

“(…) Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 05.03.2012.

De in het standaard medisch getuigschrift d.d. 04.01.2012 beschreven aandoeningen houden actueel geen reëel risico in voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. Het gaat om volgende aandoeningen: anxiodepressie, mediterrane koorts, maagulcus, hypertensie en chronische hepatitis. Geen enkele van deze aandoeningen echter is verder gedocumenteerd met hetzij medisch-technische onderzoeken hetzij specialistische verslagen. Daarenboven behoeven deze aandoeningen ofwel geen behandeling ofwel een behandeling met een tijdsduur die zich situeert binnen de inmiddels reeds verstreken periode.

Ik stel bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel. (...)

3.1.5. Er dient vooreerst opgemerkt te worden dat het niet aan de Raad toekomt om zich in de plaats van de behandelende ambtenaar-geneesheer te stellen en de medische toestand opnieuw te gaan beoordelen. Het enkele feit dat de verzoekende partijen het niet eens zijn met de beoordeling van de ambtenaar-geneesheer kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Verzoekende partijen wijzen op de medische aandoeningen van eerste verzoekende partij en menen dat deze niet betwist worden. Evenwel gaan zij hiermee voorbij aan de vaststelling van de arts-adviseur dat de aandoeningen waarvan sprake in het voorgelegde medische attest niet verder gedocumenteerd worden met hetzij medisch-technische onderzoeken hetzij specialistische verslagen zodat verzoekende partijen niet gevolgd kunnen worden in de stelling dat de arts-adviseur het bestaan van deze aandoeningen zonder meer aanneemt. Bovendien brengen de verzoekende partijen verder niks in tegen de vaststelling van de arts-adviseur dat de aandoeningen waarvan sprake bovendien geen behandeling behoeven ofwel een behandeling waar de duur ervan inmiddels reeds verstreken is. Door opnieuw te verwijzen naar de voorgelegde medische stukken slagen verzoekende partijen er geenszins in afbreuk te doen aan deze vaststellingen.

Waar de verzoekende partijen voorts stellen dat de ambtenaar-geneesheer een bijkomend onderzoek had moeten doen, wijst de Raad erop dat de ambtenaar-geneesheer “zonodig de vreemdeling (kan) onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen (...).” De ambtenaar-geneesheer kon de medische toestand van eerste verzoekende partij evenwel duidelijk vaststellen en evalueren op basis van het dossier, gelet op de voorgelegde medische verslagen van de behandelende artsen. Verzoekende partijen zijn het oneens met de conclusie maar zoals reeds hoger gesteld maken zij hiermee niet aannemelijk dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is en dat een bijkomend medisch onderzoek de appreciatie van de medische aandoeningen door de ambtenaar-geneesheer kon wijzigen.

Inzake de bemerking van verzoekende partijen voorts dat de door verweerder aangestelde ambtenaar-geneesheer geen ‘deskundige’ is moet nog worden geduïd dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet niet voorziet dat verweerder een beroep dient te doen op een geneesheer-specialist wanneer bij een aanvraag om machtiging tot verblijf specialistische verslagen worden gevoegd, quod non in casu trouwens (RvS 13 mei 2014, nr. 10.484 (c)) en dat voormelde wetsbepaling ook niet voorziet dat de aangestelde ambtenaar-geneesheer van een bijzondere expertise blijkt dient te geven om de door de vreemdeling ingediende medische attesten te beoordelen of dat hij, enkel omdat het standaard medisch getuigschrift van de vreemdeling door een geneesheer-specialist is opgesteld, verplicht zou zijn om zich met een gespecialiseerd arts in verbinding te stellen (RvS 6 november 2013, nr. 225.353).

3.1.6. Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partijen de schending van de door hen opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch hebben zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

3.2.1. In een tweede middel betogen de verzoekende partijen als volgt:

“(…) Overwegende dat de verzoekers een tweede middel nemen van de schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, van art 62 en 9 ter van de wet van 15 december 1980 alsook van het principe van goed bestuur en van de duidelijke oordeelvergeving.

Dat ter herinnering, artikel 9ter §1 lid 3 van de wet van 15.12.1980 luidt. De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Dat dit medische attest moet op bepaalde voorwaarden voldoen " dit medische attest van minder dan drie maanden voor de neerlegging van de aanvraag vermeldt de ziekte, de ernstgraad en de nodig geachte behandeling "

Dat de tegenpartij oordeelt dat het verzoek tot machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard dient te worden omdat, naast het feit dat het leven of fysieke integriteit van de verzoeker niet bedreigd zou worden (cf 3de middel), het medische attest gevoegd bij dit verzoek van Dr Pobirowski uit 15 november 2011 dateert, nl meer dan 3 maanden voor de indiening van het verzoek dd 05 maart 2012.

Dat de tegenpartij waarschijnlijk geen rekening genomen heeft met het ganse dossier van de verzoekers.

Dat daarin stond, naast het medische attest van Dr Pobirowski dd 15/11/2011, ook het attest van Dr Bulduk dd 04 januari 2012.

Dat dit laatste perfect geldig is.

Dat deze motivering ook totaal onbegrijpelijk is voor zover de ambtenaar-geneesheer van de tegenpartij dit wel degelijk vermeldt in zijn advies van 21 februari 2013.

Dat het medische attest van Dr Pobikrowksi bij het medische attest van Dr Bulduk gevoegd werd.

Dat het dus niet afgewezen mag worden.

Dat door geen rekening te nemen met het medische attest van Dr Bulduk van 4 januari 2012 en door derhalve te menen dat het verzoek onontvankelijk was voor gebrek aan actueel medisch attest, de tegenpartij de principes en bepalingen bedoeld in het middel geschonden heeft. (...)"

3.2.2. De Raad verwijst naar de bespreking van de schending van de formele motiveringsplicht onder het eerste middel. Verzoekende partijen voeren met hun betoog een schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing met betrekking tot het medisch attest van 15 november 2011 van dr. Pobirowski het volgende motief bevat: *"Inderdaad maakt betrokkene in zijn aanvraag 9ter een standaard medisch getuigschrift over gedateerd op 15.11.2011. De aanvraag werd echter ingediend op 05.03.2012, dus na de invoegintreding op 16.02.2012 van de wet van 08.01.2012, en kan bijgevolg niet anders dan onontvankelijk worden verklaard overeenkomstig art 9ter §1, 4e lid en art 9ter §3-3° van de wet van 15.12.1980, gezien het standaard medisch getuigschrift ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de aanvraag."* Verzoekende partijen betwisten niet dat het attest van 15 november 2011 ouder is dan drie maanden maar menen dat rekening had moeten gehouden worden met het medisch attest van 4 januari 2012 van dr. Bulduk.

Uit het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer van 21 februari 2013 blijkt evenwel dat de ambtenaar-geneesheer wel degelijk rekening heeft gehouden met het medisch getuigschrift van 4 januari 2012 van dr. Bulduk. Dit blijkt uit de eenvoudige lezing van het medisch advies zoals vermeld in de bespreking van het eerste en derde middel. Daarenboven tonen de verzoekende partijen niet aan dat het medisch attest van 15 november 2011 andere informatie bevatte dan het medisch attest van 4 januari 2012 waar wel rekening werd mee gehouden zodat niet blijkt welk belang zij hebben bij hun kritiek.

Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

3.3.1. In een derde middel betogen de verzoekende partijen als volgt:

"(...) Overwegende dat de verzoekers een derde middel nemen van de schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, art 62 en 9 ter van de wet van 15 december 1980 alsook van art. 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en van de duidelijke oordeelvergissing.

Overwegende dat de tegenpartij van oordeel is dat voor een onmenselijke en vernederende behandeling, het gebrek aan gepaste behandeling in het land van herkomst niet voldoende is maar ook « doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en

manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9 §1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten ».

Dat met andere woorden, volgens de tegenpartij, indien de gezondheidstoestand van de betrokkene een kritische staat of levensverwachting niet bereikt heeft, is de verwijdering naar zijn land van herkomst, zelfs zonder gepaste behandeling, niet tegenstrijdig is met artikel 3 van het EVRM en 9ter van de wet van 15.12.1980.

Dat de tegenpartij, in haar beslissing, slechts verwijst naar de zogenaamde rechtspraak van het Europese Hof van de rechten van de Mens inzake artikel 3 van het EVRM.

Dat noch in artikel 3 EVRM noch in artikel 9ter van de wet van 15.12.80 is er sprake van kritieke gezondheidstoestand of levensverwachting

Dat door een 'kritieke gezondheidstoestand of levensverwachting' te vereisen, de Dienst voor Vreemdelingenzaken een vereiste duidelijk toevoegt.

Dat de beschikkingen bedoeld in het middel daarbij geschonden worden.

Dat in een arrest van 27 november 2012, de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verklaarde dat:

"Eerder dan zuiver te verwijzen naar artikel 3 EVRM om de contrôle door de verweerster af te bakenen, heeft de wetgever voorzien in verschillende hypothesen; uit §1 van artikel 9 ter blijken immers 3 soorten ziekten die moeten leiden tot de toekenning van een verblijfsvergunning op basis van deze bepaling, wanneer geen gepaste handeling bestaat in het land van herkomst of verblijf namelijk :

deze die een reëel risico voor het leven inhouden deze die een reëel risico voor de fysieke integriteit inhouden ; deze die een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling inhouden, Dat uit de tekst zelf van artikel 9 ter derhalve niet afgeleid kan worden dat een risico voor het leven van de verzoeker systematisch vereist wordt, daar naast het risico voor het leven, 2 andere hypothesen voorzien zijn" (arrest RVB Nr 92309 van 27 november 2012),

Dat het standpunt van de geneesheer-ambtenaar van de tegenpartij volledig onbegrijpelijk is.

Dat Dr Pobikowski in zijn medische attest van 15 november 2011, wees op een voorbehouden prognose.

Dat een duurzame gastroenterologische opvolging noodzakelijk is, alsook een neuropsychiatrische opvolging.

Dat de ziekten van de verzoeker zware gevolgen kunnen hebben op zijn gezondheid en zijn leven.

Dat bij stopzetting van de behandeling, neerslachtigheid of gedragsstoornis zou kunnen ontstaan, alsook levercirrose en bloeding.

Dat zijn gezondheidstoestand niet verbeterd is sinds de indiening van zijn verzoek tot machtiging tot verblijf.

Dat de bestreden beslissing vernietigd dient te worden. (...)"

3.3.2. De Raad verwijst naar zijn bespreking van het eerste middel wat betreft de formele motiveringsplicht.

3.3.3. Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat een machtiging tot verblijf bij de minister of zijn gemachtigde kan worden aangevraagd door "(d)e in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft".

Deze laatste bepaling houdt duidelijk verschillende mogelijkheden in die onafhankelijk van elkaar moeten worden getoetst. De duidelijke bewoordingen van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet, waarin de verschillende mogelijkheden naast elkaar zijn geplaatst, vergen geen nadere interpretatie en laten geenszins toe te besluiten dat indien er geen reëel risico is voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene, er dan ook geen reëel risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst (cfr. RvS 19 juni 2013, nr. 223 961, RvS 28 november 2013, nrs. 225 632, 225 633 en RvS 16 oktober 2014, nr. 228.778). Het gaat om verschillende hypothesen waarvan de laatste losstaat van en verder gaat dan de voorziene hypothesen inzake een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit die de basisvereiste voor de toepassing van artikel 3 van het EVRM (cfr. RvS 28 november 2013, nrs. 225 632 en 225 633 en RvS, nr. 226 651 van 29 januari 2014) omvatten en de zogenaamde hoge drempel bepaald door de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM), die zich in se beperkt tot de gevallen waarin de aandoening een risico inhoudt voor het leven gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer gevorderd stadium van de ziekte.

Concreet houdt artikel 9ter van de vreemdelingenwet in dat er enerzijds gevallen zijn van een vreemdeling die actueel lijdt aan een levensbedreigende ziekte of aandoening die actueel een gevaar oplevert voor zijn fysieke integriteit, d.w.z. het ingeroepen risico voor het leven of een aantasting van de fysieke integriteit moet imminent aanwezig zijn en de vreemdeling is daardoor niet in staat om te reizen. Anderzijds is er het geval van de vreemdeling waarbij er actueel geen reëel risico is voor diens leven of fysieke integriteit en die dus in principe kan reizen maar die, indien er geen adequate behandeling voorhanden is voor zijn ziekte of aandoening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, het risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Ook al betreft het in dit laatste geval geen acute levensbedreigende ziekte, er is wel een zekere vorm van ernst vereist voor wat betreft de ingeroepen ziekte of aandoening (cfr. RvS, nrs.229.072 en 229.073 van 5 november 2014).

Bij arrest nr. 228.778 van 16 oktober 2014 heeft de Raad van State toegelicht waarom het artikel 9ter als een op zichzelf staand artikel moet worden opgevat, louter met verwijzing naar het intern recht en niet ten opzichte van een regel van afgeleid Europees recht, meer bepaald artikel 3 van het EVRM. Het arrest wijst op de klaarblijkelijke wens van de wetgever om die mogelijkheid om een machtiging tot verblijf te krijgen alleen voor ernstig zieke vreemdelingen te laten gelden.

De Raad van State verduidelijkt dat in twee gevallen een dergelijke machtiging tot verblijf kan worden toegekend:

- enerzijds wanneer een ziekte een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van de persoon - in welk geval zelfs niet overwogen wordt de vreemdeling te verwijderen - en
- anderzijds wanneer de ziekte weliswaar ernstig is maar niet a priori uitsluit dat de vreemdeling naar zijn land van herkomst wordt teruggeleid, terwijl er, doordat er in dat land geen adequate behandeling voorhanden is, een reëel gevaar bestaat dat de zieke een onmenselijke of vernederende behandeling moet ondergaan.

Tevens wordt er in voornoemd arrest op gewezen dat, sinds de wet van 8 januari 2012, de aanvraag tot verblijf niet-ontvankelijk kan worden verklaard indien de aangevoerde ziekte kennelijk niet ernstig is in de zin van de twee voornoemde gevallen, ongeacht of in het land van herkomst toegankelijke zorgverlening bestaat.

3.3.4. Het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer van 21 februari 2013 luidt als volgt:

“(...) Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 05.03.2012.

De in het standaard medisch getuigschrift d.d. 04.01.2012 beschreven aandoeningen houden actueel geen reëel risico in voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. Het gaat om volgende aandoeningen: anxio-depressie, mediterrane koorts, maagulcus, hypertensie en chronische hepatitis. Geen enkele van deze aandoeningen echter is verder gedocumenteerd met hetzij medisch-technische onderzoeken hetzij specialistische verslagen. Daarenboven behoeven deze aandoeningen ofwel geen behandeling ofwel een behandeling met een tijdsduur die zich situeert binnen de inmiddels reeds verstreken periode.

Ik stel bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel. (...)”

Uit voornoemd advies blijkt duidelijk dat de arts-adviseur oordeelde dat de aangevoerde ziekte kennelijk niet beantwoordt aan de toepassingsvoorwaarden van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Zoals duidelijk blijkt uit het advies van de arts-adviseur heeft deze in lijn geoordeeld met het toepassingsgebied van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Nu de arts-adviseur oordeelt dat in casu de aandoeningen niet gedocumenteerd zijn met hetzij medisch-technische onderzoeken hetzij specialistische verslagen en dat bovendien deze aandoeningen ofwel geen behandeling ofwel een behandeling met een tijdsduur behoeven die zich situeert binnen de inmiddels reeds verstreken periode, kunnen verzoekende partijen niet gevolgd worden in hun betoog als zou de arts-adviseur enkel levensbedreigende aandoeningen - aandoeningen die een direct risico inhouden voor het leven of de fysieke integriteit - in aanmerking nemen of nog artikel 9ter van de vreemdelingenwet te beperkend geïnterpreteerd heeft. De Raad wijst er bovendien op dat de arts-adviseur als enige bevoegd is om standpunt in te nemen aangaande de medische problematiek. Het loutere feit dat de verwerende partij in

haar beslissing nog een ganse motivering opneemt omtrent artikel 3 EVRM doet hieraan geen afbreuk. Deze motivering dient als overtuigend te worden beschouwd zodat kritiek hiertegen niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

De Raad stelt vast dat verzoekende partijen voorts weer verwijzen naar het medisch getuigschrift van 15 november 2011, maar hun betoog doet geen afbreuk aan de vaststelling van de arts-adviseur dat geen enkele van deze aandoeningen verder is gedocumenteerd met hetzij medisch-technische onderzoeken hetzij specialistische verslagen en dat daarenboven deze aandoeningen ofwel geen behandeling ofwel een behandeling met een tijdsduur die zich situeert binnen de inmiddels reeds verstreken periode behoeven. Verzoekende partijen tonen met hun betoog geenszins anders aan en laten na deze vaststellingen met concrete argumenten te weerleggen.

Verzoekende partijen maken, gelet op het ontbreken van enig element dat wijst op ernstige en zwaarwichtige gronden om aan te nemen dat, in het land waarnaar eerste verzoekende partij mag worden teruggeleid, zij een ernstig en reëel risico lopen te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling, voorts geen schending van artikel 3 EVRM aannemelijk.

Het derde middel is niet gegrond.

3.4.1. In een vierde middel betogen de verzoekende partijen als volgt:

"(...) Overwegende dat de verzoekers een vierde middel nemen van de schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, art 62 en 9 ter van de wet van 15 december 1980 alsook van art. 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en van de duidelijke oordeelvergissing en van de kracht van gewijsde.

Overwegende dat zoals hierboven vermeld, de tegenpartij verklaart dat het gebrek aan gepaste behandeling in het land van herkomst niet voldoende is zodat een verblijfsvergunning toegekend wordt.

Dat ook het leven van de verzoeker in het gevaar dient gebracht te worden.

Dat de arts-adviseur van de tegenpartij stelt : "ik stel bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel ».

Dat op deze basis, de tegenpartij het verzoek onontvankelijk verklaart.

Dat echter, artikel 9ter §1 lid 1 zegt dat een verblijfsvergunning wordt gekregen van een vreemdeling "die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft

Dat uit deze beschikking duidelijk blijkt dat het reële risico op mishandeling gezien artikel 3 EVRM geoordeeld dient te worden niet alleen gezien de aard van de ziekte, maar ook gezien de beschikbaarheid van zorgen en behandeling in het land van herkomst of van verblijf.

Dat het risico voor het leven van de verzoeker nu niet meer bestaat omdat hij in België verblijft waar hij gepaste zorgen krijgt en zich veilig voelt.

Dat het waarschijnlijk niet het geval zal zijn in Armenië.

Dat hij dit duidelijk uitgelegd heeft in zijn verzoek, met documenten ter staving.

Dat hij zo aangetoond heeft dat de behandelingen quasi onbestaande en/of ontoegankelijk zijn.

Dat het vanzelf spreekt dat het risico op mishandeling beoordeeld dient te worden in het geval van terugkeer naar het land van herkomst of verblijf.

Dat het arbitragehof herinnerde in een arrest van 13 juni 1997 dat "om een behandeling als onmenselijk of vernederend te omschrijven: het leven van het slachtoffer hoeft niet in het gevaar zijn, het volstaat dat de grondrechten van de slachtoffers zwaar in het gevaar gebracht worden, waaronder het recht op lichamelijke integriteit en bijgevolg het recht op gepaste zorgen in decante omstandigheden" (AH, 13 juni 1997, AR 1997/KR/63)

Dat dit gerecht, die aanhangig gemaakt werd van dit nooddringend verzoek, in een recent arrest dit licht standpunt bestrafte op 31 juli 2012 "hier dient vastgesteld te worden dat de stelling dat 'hij lijdt van geen ziekte die leidt tot echt risico op vernederende of onmenselijke behandeling wanneer geen gepaste behandeling bestaat in het land van herkomst of verblijf' een principestandpunt betreft, zonder enig bewijs ... bijgevolg, uit de inhoud van bovenvermeld verslag mag niet nagezien worden of de raadgeneesheer de ingeroepen depressie onderzocht heeft' (RvV arrest 85 445).

Dat de tegenpartij zich dus niet mag beperken tot het onderzoek van de gezondheidstoestand van de verzoeker in België maar moet zich ook verzekeren dat deze correct verzorgd kan worden in Armenië en zo niet, de nodige besluiten trekken gezien het Europees verdrag voor de Rechten van de Mens, des te

meer omdat de verzoekers volledige en uitvoerige documenten neergelegd hadden ter staving van hun aanvraag.

Dat hier vastgesteld dient te worden dat de tegenpartij geen rekening genomen heeft met de redenen van de nietigverklaring van dit gerecht op 14 januari 2013.

Dat de raad immers achtte « aldus blijkt dat de ambtenaar-geneesheer door enkel te onderzoeken of de aandoeningen direct levens-bedreigend zijn, in de zin dat er sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of een vergevorderd stadium van de ziekte, zonder verder onderzoek naar de mogelijkheden van een behandeling in het land van herkomst, de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM bij de verwijdering van zieke vreemdelingen ».

Dat « de eerste bestreden beslissing steunt op een deductie van de arts- adviseur die geen steun vindt in artikel 9, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet. Er werd in strijd met artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet niet nagegaan of er geen sprake is van een ziekte of aandoening die een reeel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst ».

Dat de tegenpartij blijkbaar de kracht van gewijsde van het vernietigingsarrest van 14 januari 2013 niet in acht genomen heeft. (...)”

3.4.2. Voor de bespreking van dit vierde middel kan de Raad volstaan met de verwijzing naar de bespreking van het derde middel. Het in de bespreking van het derde middel vermelde advies van de ambtenaar-geneesheer stelt immers in essentie dat er heden geen enkele behandeling meer nodig is voor de aangevoerde aandoeningen. De vraag of er al dan niet enige behandeling beschikbaar en toegankelijk is voor de aangevoerde aandoeningen in het land van herkomst, en zo niet, of dit een inbreuk uitmaakt op artikel 9ter van de vreemdelingenwet of artikel 3 EVRM, is dan ook irrelevant.

Verzoekende partijen maken voorts niet aannemelijk dat de verwerende partij de inhoud van het arrest van 14 januari 2013 zou miskend hebben bij het treffen van de thans bestreden beslissing nu duidelijk blijkt uit het advies van de arts-adviseur van 21 februari 2013 dat deze zich niet beperkt heeft tot de vaststelling dat het in casu niet gaat om levensbedreigende aandoeningen in de zin van artikel 3 EVRM.

Het vierde middel is niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd en het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk wat betreft de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien mei tweeduizend zestien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER